

gaan. Hebt gij ze ooit hier gebragt? Deze vraag verwondert u eenigzins. Natuurlijk niet. Gij hebt aan ernstiger dingen uwe aandacht te wijden. Ernstiger! Denk eens een oogenblik daarover na. Is niet het leven meer dan het voedsel en het ligchaam dan de kleeding? Welke zijn die ernstiger dingen? O, zij zijn allen opgesloten in het woord: „Zaken.” Zij behooren tot het voedsel en de kleeding. Gij bejivert u onder zwaren arbeid en zelfverloochening om eene fortuin op te bouwen voor uwe kinderen, aan niets anders denkende dan aan hunne groote stoffelijke belangen. Maar zal het gebouw dat gij optrekt, voor hen een tempel of eene tombe zijn? — open aan alle zijden voor zonneshijn en blijdschap, of vensterloos als een praalgraf? Wat beteekenen de goede dingen dezer aarde voor dezulken, die het vermogen missen ze te genieten? Begin met dit vermogen, de vatbaarheid voor levensgenot, bij uwe kinderen aan te kweeken, indien ge hun geluk wilt verzekeren voor de toekomst. Gun hun den zonneshijn van een teeder, verstandig, liefdevol hart. Ga nog dezen zelfden dag naar huis met een bedachtzaam, opgewekt, zichzelf beheerschend hart, en laat dit onverstoord in aanraking komen met het verstoorde leven, dat daar gevonden wordt, vol disharmonie. Het wacht op u, om de dingen te zien veranderen in uwe huishouding, om uwe kinderen te leeren elkander lief te hebben en te verdragen en hunne ouders te eeren en te gehoorzamen. Het is de zonneshijn, waaraan zij behoefte hebben en zonder deze zijn zedelijke ontwikkeling en welvaart onmogelijk.

Thans ziet gij het geheele onderwerp in helderder licht. Uw hart is warm en opgewekt. Gij wilt, indien mogelijk, een zonnestraal met u naar huis voeren.

Gij zijt uwe eigene deur thans genaderd. Gij bespeurt eene schaduw in uwe nabijheid. De staat van uwen geest ondergaat eene verandering. Wij bidden u: laat geene zwakheid u terugvoeren tot de oude sleur. Breek met deze slechte gewoonte. Laten betere gedachten bij u doorkomen. Laat uw oordeel heerschappij hebben over uw gevoel. Zorg voor een lach op uwe lippen en vriendelijke woorden op uwe tong. Indien ge tweedragt vindt, tracht er de oorzaak van weg te nemen, in plaats dat uw hartstogt brandstof worde voor hare vlammen.

De deur gaat achter u digt. Hoe stil is het rondom u. Eene stilte, die weinig goeds voorspelt. Gij gaat door den gang, verwonderd over deze stilte. Thans verneemt gij fluisterende stemmen: „Daar is vader!”

De toon, waarop dit gezegd wordt, houdt eene bedreiging in van onaangename gevolgen. Er is zeker iets verkeers aan de hand. Gij begint de vensters te sluiten, waardoor nog zoo even de zon scheen. Open ze schielijk weer. Haast u!

Gij bevindt u thans in 't midden uwer kinderen. Onderzoekende blikken worden op u gevestigd en daarna gewend naar Jan, die daar zit met een bleek, ontsteld gelaat. Hij heeft iets misdaan en verwacht de uitbarsting uwer gramschap en de straf, die maar al te waarschijnlijk met toornige gestrengheid volgen zal. Hij heeft op geen zonneshijn gerekend, maar ziet slechts uit naar eenen storm.

„Scheelt er iets aan, Jan?” Hoe vriendelijk spraakt gij deze woorden, maar zie ook hoe plotseling de wolk van zijn gelaat opklaart.

„Ja, vader.” De toon waarop dit gezegd wordt ontwapent u geheel, want hij drukt beide droefheid en hoop op vergiffenis uit.

„Wel, wat scheelt er aan, mijn zoon?” Ook deze vraag klinkt vriendelijk, zoo vriendelijk voor u.

„Gij zult boos op mij worden, vader....” Hierbij houdt hij op.

„Misschien niet, mijn jongen.” Waart gij het wezenlijk, die dat zeidet? Met welk eene vreemde uitdrukking blikken aller oogen op u.

„Gij zult u niet kunnen weerhouden toornig te zijn,” zegt Jan; „het was zoo stout van mij. Maar waarlijk, vader, ik deed het niet uit moedwil. Ik wist niet wat mij overkwam en o, het speet mij zoo. Misschien kan ik genoeg opsparen tegen Kerstmis om een nieuwe te koopen.”

„Een nieuwe wat, mijn kind. Vrees niet het mij te vertellen. Ik zal niet boos worden. Indien gij berouw hebt over hetgeen gij misdaan hebt, zal alles weer tusschen ons goed zijn.”

Hoe zonderling weet ge u zelve te beheerschen. Het is alles even nieuw voor u als voor de leden van uw gezin. Hunne blikken zijn met klimmende verwondering op u gevestigd.

Jan treedt voorwaarts en staat thans digt bij u. Hij heeft uwe hand gegrepen — hij laat zijn hoofd tegen u aanleunen — gij kunt hem niet aanzien, terwijl hij zijne schuld belijdt. Gij schrikt op. Eene toornige opwelling doet uwe polsen sneller slaan. Dat hadt gij niet verwacht! Jan voelt den schok en hij gist te wel dat er toorn opkomt in uw hart. Nog houdt hij uwe lijdelijke handen vast, maar waagt ze niet te drukken, uit vrees dat die beweging zou veroorzaken dat ze weggenomen werden. O! tracht nu meester te blijven over u zelve.

Laat den gewonnen grond niet weder verloren gaan. Sluit het venster niet, waardoor het zonlicht begon te stralen. Verwijder niet in toorn het kind van u, dat tot u gekomen is met droefheid en berouw.

„Jan!” Hij slaat zijne oogen onmiddellijk op, en gij ontdekt thans dat zij vol tranen zijn. „Uw misdrijf is ernstig, maar ik wil gelooven dat gij het niet uit moedwil gedaan hebt.”

„O, neen, neen, vader, het was geen moedwil, maar bij ongeluk.”

„Ik vergeef het u, mijn jongen!”

Lachtet gij waarlijk goedhartig, terwijl gij dit zeidet? Het moet zoo geweest zijn, want plotseling vertoonde zich een lichtstraal op aller gelaat. Denk nu eens een oogenblik na welk een contrast het zou geweest zijn, zoo gij in uwe gewone sombere stemming waart thuis gekomen; wanneer geene zonnestrallen waren doorgebroken om de bevroren fonteinen der liefde te ontdoojen. Thans hebt gij eene magt bekomen over het eigenzinnig hart van uwen jongen, welke, indien gij haar behoudt, van invloed zijn kan op geheel zijn volgend leven. Gij hebt evenzeer een overwigt bekomen in uw huis. Van dit oogenblik af zult gij met meer gewilligheid worden gehoorzaamd, er zal meer acht worden gegeven op uw gemak en begeerte en eene meerdere opgeruimdheid zal bij allen gevonden worden. En alleen aan u zal het kunnen geweten worden, indien de thans verkregen invloed niet van duurzamen aard is.

Heeft ons antwoord u bevredigd op de vraag hoe de deuren en vensters worden geopend, zoodat de zonneshijn uwe woning kan vrolijk maken? Indien niet, dan beschouwen wij uw geval als hopeloos. Vergeet niet dat de deuren en vensters van uw eigen hart eerst moeten geopend worden. De zonneshijn moet eerst de kamers van uw eigen duister hart verlichten, anders hebben wij geene verwachting dat hij ooit de duistere kamers uwer woning zal binnenstralen.

DE KONINGIN VAN ZWEDEN.

De onlangs overleden koningin van Zweden was eene nederlandsche vorstin, dochter van prins Frederik. Het deed mij goed aan het vaderlandsche hart, het volgende van haar van een schrijver uit Zweden aan een engelsch blad te lezen, waaruit ik het vertaald overneem, vertrouwend dat het den lezers van de Christelijke Familiekering ook zeer aangenaam zal zijn.

„Dit geheele land is in droefheid gedompeld over het onverwacht overlijden van de koningin. Zij was de dochter van den oom des regerenden konings van Nederland, en was in 1850, op den ouderdom van 22 jaren, met den tegenwoordigen koning (destijds kroonprins) van Zweden gehuwd. Zij was bemind geworden bij het volk van haar aangenomen land door hare deugdelijkheid, vriendelijkheid en eenvoudigheid. Het schijnt dat zij hare krachten overspannen heeft door het waken bij den koning gedurende zijne jongste zware ziekte. Na eene ernstige ongesteldheid van slechts drie dagen is zij in den namiddag van den 30sten Maart j.l. bezweken.

„In den morgen van den dag waarop zij stierf, nam zij niet alleen een teeder en hartelijk afscheid van haren gemaal en de betrekkingen die rondom haar waren, maar gaf haar geloof en vertrouwen te kennen, door uitdrukkingen als deze: „Ik geloof in God, in Jezus Christus. Mijne hoop is op mijn God; Hij is mijne sterkte geweest.” Op een anderen tijd zeide zij tot de hertogin van Ooster-Gothland, de gemalin van een van 's konings broeders, eene vrouw van beslist christelijke beginselen: „Lees meer uit den bijbel; lees met uwe duidelijke, ophelderende stem.”

„Zij nam belangstellend deel aan zulken voor wie zij eene helpende hand uitstak. Een brief, dien zij slechts weinige dagen voordat zij ongesteld werd, aan eene dame schreef, die zij somtijds gebruikte om hare giften uit te reiken, laat een blik slaan in haar liefdevol hart: „God zij geloofd, dat de koning beter is. Het is sinds November een harde en droevige tijd voor mij geweest; maar ik dank de Voorzienigheid, die mij eerst vergunde bij eene geliefde moeder in hare laatste oogenblikken te zijn, en mijn vader en zuster te troosten, en na mijn terugkeer in het dierbare Zweden mij weer vergund heeft mijn koning op te passen die bij den dag in beterschap toeneemt.”

Het huis van Oranje heeft door Gods genade zijne telgen die op den Potentaat aller potentaten hun vertrouwen stellen. Er zijn meer Oranje-vorstinnen geweest, die in andere landen het licht der waarheid hebben doen schijnen. Geve God dat zij nimmer ontbreken!

T. M. L.